

Hồi 14

Một Ngôi Miếu Lạ

Nhìn sững vào mặt Thượng Quan Phượng, một vẻ mặt nói lên những gì trong trắng ngây thơ, Tần Quan Vũ bất giác thở dài...

Phải chăng nàng cũng như mình, cũng trong cái vô tình lọt vào vòng mưu lược của Phượng Hoàng Tiền Nữ?

- Cô nương có thể cho tại hạ biết thêm một ít về nguyên nhân nào khác nữa khiến cô nương phải đến đây chăng?

Thượng Quan Phượng gật đầu nhẹ:

- Cũng có thể... nhưng vấn đề này liên quan đến thân thế của tôi, xin công tử giữ kín giùm cho nhé!

- Thôi!

Tần Quan Vũ nói một tiếng "thôi" ngắn ngủn rồi lại nín luôn.

Chàng nghĩ rằng một vấn đề bí mật của gia đình người ta mình không nên thọc mạch, nhưng Thượng Quan Phượng lại sợ chàng phiền nên nàng vội hỏi:

- Công tử không muốn nghe à?

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Không, tại hạ muốn biết lắm chứ! Chỉ hiềm vì đó là chuyện riêng của cô nương, nên tại hạ không muốn ép cô nương phải nói.

Thượng Quan Phượng lắc đầu:

- Sao công tử lại nói thế? Thật ra, đây là một vấn đề riêng về thân thế của tôi, nhưng công tử đâu phải là hạng người gian ác mà tôi không thể cho biết được? Chẳng qua, chuyện này còn có dính líu đến vấn đề khác nữa, cho nên tôi nói ra chỉ sợ dấy họa thêm...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại dấy họa?

Sắc mặt của Thượng Quan Phượng có vẻ hơi lo:

- Tần công tử chưa biết đó thôi, trong động này còn nhiều ngõ ngách lắm, ngoài Trích Huyết giáo ra, còn có Tam Quốc miếu nữa.

Tần Quan Vũ càng lấy làm lạ, hỏi dồn:

- Cái chi gọi là Tam Quốc miếu?

Thượng Quan Phượng khẽ lắc đầu:

- Cái gọi là Tam Quốc miếu đó, thật ra tôi cũng không được biết rõ, chỉ nghe gia phụ nói đó là một nơi vô lâm cấm địa.

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Vô lâm cấm địa ư?

Thượng Quan Phượng gật đầu nói tiếp:

- Nguyên nhân khiến tôi phải đến động này là để tìm Tư Văn Tú Sĩ Cổ Lãnh Vân. Cổ Lãnh Vân vốn là bằng hữu cũ của gia phụ. Sau, nhân một chuyện hiểu lầm, nên hai người đoạn tuyệt. Cứ theo gia phụ nói, thì Cổ tiên bối biết rõ hoàn cảnh của gia mẫu, vì lòng thương nhớ mẫu thân, nên tôi tìm đến Cổ tiên bối để hỏi thăm về hiện trạng của người.

Tần Quan Vũ ứa nước mắt:

- Nhưng... nhưng Tư Văn Tú Sĩ đã chết rồi!

Như một tiếng sét bùng tai, Thượng Quan Phượng tái mặt, nàng nhìn sững Tần Quan Vũ mà nước mắt tuôn xối xả.

Hồi lâu, nàng mới nói được với một giọng nghẹn ngào:

- Thật là khổ cho tôi! Mẹ ơi... bây giờ con biết tìm mẹ ở đâu?

Và nàng vụt khóc rống lên, thân hình lão đảo ngã vào lòng Tần Quan Vũ...

Vốn chưa từng đụng chạm với nữ nhân, Tần Quan Vũ quýnh quý tay chân, và mùi hương dịu dịu từ người nàng tỏa ra càng làm cho chàng ngây ngất.

Qua cơn tức tưởi, như cảm thấy mình thất thố, Thượng Quan Phượng vụt nhảy ra xa, mặt nàng đỏ bừng vì e thẹn:

- Xin công tử thứ lỗi cho...

Tần Quan Vũ cũng hơi lúng túng nói:

- Không, không... nhưng cô nương đừng quá bi thương. Nếu lệnh đường còn tại thế thì trời cao sẽ vì lòng hiếu thảo của cô nương mà cho ngày gặp lại.

Thượng Quan Phụng thở dài:

- Tần công tử có điều không rõ, sự tình bên trong mờ mịt lắm.

- Tại sao?

- Giữa song thân tôi có một sự hiểu lầm sâu sắc lắm. Nếu tôi không gặp được mẫu thân để nói rõ sự tình để cho gia mẫu thông cảm cho gia phụ, thì e rằng trọn đời này gia phụ sẽ không làm sao gặp được gia mẫu nữa.

Nói đến đây, mi mắt của Thượng Quan Phụng lại đỏ lên, hai hàng nước mắt nhỏ ròn ròn xuống má.

Tần Quan Vũ nhìn sững nàng mà tâm trí cũng nghe xao xuyến.

Nàng càng buồn thì mặt nàng càng tăng vẻ đẹp, một vẻ đẹp đoan trang cao quý và ngây thơ. Tần Quan Vũ chợt nghe một mối cảm tình tha thiết...

Và chàng lựa lời an ủi:

- Nếu có thể, cô nương cứ cho tại hạ biết phương danh của lệnh đường, để sau này trên bước giang hồ, biết đâu tại hạ lại không có dịp may tìm gặp?

Thượng Quan Phụng cảm động nói:

- Gia mẫu có ngoại hiệu là Mai Hoa Tiên Cơ Hạ Hầu Yến.

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Vâng, tại hạ sẽ ghi nhớ.

Suy nghĩ một giây, chàng lại hỏi:

- Không biết vì sao lại gọi là Tam Quốc miếu?

Thượng Quan Phụng nhìn vào mặt Tần Quan Vũ, ra chiều cảm kích nói:

- Thịnh tình của công tử, trọn đời tôi không sao quên được. Về việc Tam Quốc miếu, tiểu nữ chỉ biết một phần nào thôi. Cứ theo gia phụ thì đó là một trong ba nơi cấm địa của võ lâm.

- Ba vùng cấm địa?

- Vâng, tôi chỉ biết được có như thế...

Nàng khẽ cau mày suy nghĩ rồi tiếp lời:

- Nghe nói Tam Quốc miếu là do con đường cửa động này, án theo phương thức bát quái mà đi. Khi gặp ngã ba phải quẹo rẽ, từ đó có thể thẳng đến Tam Quốc miếu. Nhưng, nghe rằng sau khi đến đó rồi, không một ai còn sống sót trở ra.

Tần Quan Vũ kinh ngạc:

- Phải chăng Tử Vong lâm cũng là một trong ba vùng cấm địa?

Thượng Quan Phụng lắc đầu:

- Không!

- Không à?

- Điều này thì tiểu nữ không rõ nhưng khi hỏi gia phụ như thế, thì người lắc đầu phủ nhận và bảo rằng rừng Tử Vong không phải thuộc về ba nơi cấm địa của võ lâm.

Trầm ngâm một hồi lâu, Tần Quan Vũ vụt nói:

- Thôi tại hạ xin cáo biệt cô nương.

Thượng Quan Phụng nghi ngại hỏi:

- Bây giờ công tử định đi đâu?

Tần Quan Vũ thản nhiên:

- Đến Tam Quốc miếu!

Thượng Quan Phụng tái mặt, lắc đầu:

- Đừng... đừng... công tử...

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Tại hạ không tin cái gì gọi là "cấm địa", cấm mà tại hạ cứ vào thế mới vui chứ?

Thượng Quan Phụng khoát tay lia lịa:

- Không được... không được đâu công tử! Công tử đừng làm thế...

Tần Quan Vũ quả quyết:

- Không sao đâu... Thật ra, tại hạ muốn phải được biết rõ hơn những việc lạ lùng đã xảy đến cho tại hạ trong suốt bao ngày nay. Tại hạ không muốn có chuyện úp mở trong võ lâm như thế... Thôi, cô nương về đi!

Thượng Quan Phụng nhăn mặt:

- Không... thôi, tôi đi theo công tử.

Tần Quan Vũ cau mày ngăn cản:

- Như thế sao được? Cô nương...

Thượng Quan Phụng giận dữ:

- Công tử khinh thường tôi phải không? Đừng xem nhẹ người ta quá chứ? Hôm đó, công tử đã dùng Huyền Âm thần chưởng đánh lui Tứ Ác, giải cứu cho phụ tử tôi, sự thật lúc bấy giờ phụ tử chúng tôi tuy có lâm nguy thật đấy, nhưng nếu Tứ Ác muốn gây thương tích cho phụ tử tôi cũng chưa phải là chuyện dễ đâu.

Tuy hơi kinh ngạc khi nghe nói người giả mạo mình cũng dùng Huyền Âm thần chưởng nhưng vì thấy Thượng Quan Phụng hơi giận nên Tần Quan Vũ vội nói rõ ý của mình:

- Tại hạ không phải là đánh giá thấp võ công của cô nương, nhưng vì không muốn cho cô nương xông pha mạo hiểm như thế.

Thượng Quan Phụng chu miệng:

- Tôi cũng không muốn công tử xông pha mạo hiểm như thế!

Tần Quan Vũ nhìn nàng bằng tia mắt cảm tình sâu đậm:

- Thế thì tại hạ không đi!

- Thật chứ?

Thượng Quan Phụng hỏi lại thật mau, và nổi vui mừng hiện lên sắc mặt.

Tần Quan Vũ cảm động thở dài:

- Cô nương chưa biết đấy thôi, tại hạ một mình đi đó đi đây đã quen rồi, bây giờ nếu cùng đi với cô nương thì tự nhiên tâm trí của tại hạ sẽ khó được tập trung, và nếu thế thì việc đối phó với địch nhân sẽ có điều bất lợi. Việc đến Tam Quốc miếu thật ra không phải chỉ vì hiếu kỳ, mà sự thật là có mục đích cần thiết, mong cô nương thông cảm mà thứ cho.

Thượng Quan Phụng cúi mặt thở dài im lặng...

Thật ra đối với việc xông xáo giang hồ, không phải đây chỉ là lần đầu và cũng không phải là lần thứ nhất quen biết với một người thiếu niên, nhưng sau khi gặp Tần Quan Vũ, Thượng Quan Phụng cảm thấy có một mối cảm tình kỳ lạ. Nàng đã âm thầm gửi gắm ở nơi chàng một mối tình cao đẹp mai sau... Cho nên nàng không muốn cùng chàng chia cách.

Nhưng, dù sao bây giờ cũng không tiện nói ra, và sự thật cũng đâu tiện cùng chàng chung đụng... nàng đành cắn răng nhìn chàng, buồn bã nói:

- Thôi, thế thì tiểu nữ xin đi... mong công tử cố mà trang trọng gìn giữ cho mình.

Dứt lời, nàng vụt quay nhanh như chạy trốn...

Tần Quan Vũ cảm động nhìn theo nói với:

- Mong cô nương cũng cố mà bảo trọng lấy mình...

oOo

Nhìn theo bóng nàng mất hút về xa, Tần Quan Vũ thở phào như trút xong gánh nặng, nhưng liền sau đó, chàng cảm thấy một nỗi băng khuâng, xao xuyến lạ lùng...

Chàng cố xua đuổi những ý nghĩ vương vius trong óc và xoay mình theo hướng Thượng Quan Phụng vừa vào mà tung mình lao thẳng vào trong...

Trong lòng hang động, bóng tối như bưng, bốn phía im lìm rờn rợn. Tiếng bước chân mình dù nhẹ, Tần Quan Vũ cũng vẫn nghe lên lộp lộp như tiếng đuổi theo của loài ma quái.

Gió lạnh từng cơn, không biết từ đỉnh núi luồn vào khe đá, hay từ lòng đất âm u phần phật thổi lên, Tần Quan Vũ khẽ rùng mình.

Quanh quẩn một lúc thật lâu, thành linh, trước mặt Tần Quan Vũ vụt thấy ánh sáng chớp lên...

Chàng đứng chầm chú mắt nhìn thẳng về phía đó, trong nền đen như mực của lòng hang, những hàng chữ như ánh lân tinh lóe xanh nhấp nháy:

"Vô lâm cấm địa

Ai vào phải chết"

Tần Quan Vũ nhếch môi khinh khỉnh, ngạo nghễ đi thẳng tới.

Tình hình vẫn lặng yên một cách đáng sợ.

Cứ như thế, quanh quẩn lại một lúc thật lâu, quang cảnh đột nhiên biến đổi...

Một con đường bằng phẳng, rộng rãi hiện ra trước mắt Tần Quan Vũ, và lạ làm sao, trên con đường ấy, ánh sáng rọi lên như ban ngày.

Tuy biết sẽ còn nhiều việc lạ nữa, nhưng Tần Quan Vũ nhủ thầm rằng phúc đã không thể mong, lẽ tự nhiên nếu là họa thì cũng không thể tránh, và chàng khẽ nhếch môi, lạnh lùng ngang nhiên bước tới...

Thêm chừng năm trượng nữa, thỉnh linh một giọng nói lạnh như băng giá, như từ trong lòng đá phát ra:

- Tiểu tử, ngươi đi lộn đường đấy chứ?

Đảo nhanh đôi mắt khắp nơi, vẫn không thấy một bóng người nào, Tần Quan Vũ ngạo mạn trả lời:

- Tại hạ muốn đến Tam Quốc miếu, và tin rằng mình không đi lầm đường.

Tiếng nói vừa rồi bật lên cười sảng sặc:

- Gan mật khá đấy! Bản miếu dựng lên ngót một trăm năm nay, chưa từng có kẻ nào ngạo mạn như thế, để ngươi sống có lẽ hơi phiền đấy.

Tần Quan Vũ nhếch môi cười nhạt, ngấm ngấm vận dụng Huyền Âm thần công, và cứ tự nhiên đi tới...

Độ chừng hai mươi trượng nữa, đột nhiên thấy một khối đá thật lớn ngăn chặn giữa đường.

Tần Quan Vũ cau mày đứng lại.

Trò gì thế? Vừa rồi kẻ kia đã nói rõ là "bản miếu", như thế là tự xưng "Tam Quốc miếu" chứ còn gì nữa?

Thế khối đá cản đường này là ý nghĩa làm sao?

Hay là mình đi không trúng ngõ?

Nhưng, Tần Quan Vũ chợt dán mắt vào khối đá, nơi đây có hai hàng chữ vắt ngang:

"Dừng chân lại nơi đây, ghi rõ tên họ"

Nét chữ như rồng bay phượng múa, bút lực nhìn qua mạnh mẽ và sắc bén như dao.

Nét chữ ở trên vách không phải được viết bằng mực, cũng không phải bằng mũi đục tầm thường, mà nét chữ khắc sâu vào đá bằng Kim Cương chỉ lực.

Bên dưới hai hàng chữ ấy là một khoảng trống, chưa thấy ghi lại tên ai.

Điều đó chứng tỏ rằng, ngót một trăm năm nay, theo lời kẻ ẩn mình vừa nói, từ khi dựng lên Tam Quốc miếu thì chưa có một ai đặt chân đến chỗ này.

Nguồn máu hào hùng chạy vòng theo huyết quản, Tần Quan Vũ vận thần công đưa ngón tay khắc vào mặt đá:

"Ngày này tháng này, Tần Quan Vũ đơn thân xâm nhập Tam Quốc miếu".

Nét chữ cuối cùng vừa dứt, thì giọng nói trầm trầm khi nãy lại vang lên.

- Khá lắm! Tiểu tử, té ra ngươi là Tần Quan Vũ?

Tần Quan Vũ thoáng nghe rung động...

Lại một người nữa nhận biết mình.

Và chàng thấy nên dùng lễ độ, tuy nhiên, giọng chàng vẫn còn nặng nề:

- Đúng, và xin hỏi tiền bối, tại sao lại biết tên tại hạ?

Giọng nói vẫn lạnh lùng:

- Ta đã đọc qua thiệp mời, thì tại sao lại không biết chứ?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Thiệp mời nào?

- Thế ngươi chưa tiếp được thiệp mời à?

Tần Quan Vũ hơi đổi giọng:

- Tại hạ không tiếp được thiệp mời nào cả, không biết tiền bối nhắc đến việc đó là có dụng ý gì?

Giọng đối phương cười như xói vào tai:

- Tiểu tử, ngươi có vẻ tự kiêu đấy. Nên biết rằng, ngót một trăm năm nay, ngươi là người thứ nhất được bản miếu cho gửi thiệp mời đấy nhé.

Tần Quan Vũ khẽ lắc đầu:

- Tại hạ quả chưa tiếp được, chẳng hay thiệp mời đó gửi nơi đâu?

Đối phương cười sảng sặc:

- Tiểu tử, sao mà lơ đãng thế? Thiệp mời đã gửi đi rồi sao lại nói là chưa nhận được? Phải chăng đã đến trong mình rồi mà vẫn chưa hay biết? Ngươi hãy soát lại thử xem.

Câu nói bất ngờ đầy đầy huyền hoặc, nhưng phản ứng tự nhiên khiến Tần Quan Vũ cho tay vào túi...

Và chàng đột nhiên tái mặt khi tay chạm phải miếng giấy trong mình.

Tần Quan Vũ móc lệ ra, chàng bàng hoàng sửng sốt, một tấm thiệp mời.

Bản tính ngạo mạn của chàng trai trẻ chợt như tan biến đi, nhường chỗ cho một sự kinh hoảng lạ lùng.

Ai?

Ai đã bỏ vào túi mình tấm thiệp mời từ bao giờ mà mình không hay biết?

Nhất định kẻ đó phải là người có một thủ pháp phi thường.

Tần Quan Vũ tự nhiên cảm thấy thẹn thù, tức tối...

Giọng nói âm trầm lạnh lẽo của đối phương lại vang lên:

- Phàm những ai vào đây cũng đều có ngoại hiệu. Tiểu tử, vậy ngoại hiệu của ngươi là chi? Nói đi, nói mau để ta cho mở cửa đón vào.

Tuy còn đang lúc ngỡ ngàng, song Tần Quan Vũ vẫn rắn giọng:

- Tại hạ không có ngoại hiệu!

Đối phương vẫn với giọng lạnh lùng:

- Thế thì, tiểu tử, ta sẽ vì ngươi mà đặt một ngoại hiệu, phỏng có nên chăng?

- Xin cho nghe cao kiến?

- Văn Khúc Võ Khôi, ngoại hiệu bằng bốn chữ đó có lẽ hợp với ngươi lắm nhỉ?

Tần Quan Vũ không vội trả lời, tâm trí của chàng đang bận rộn với tấm thiệp mời kỳ dị.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã trải qua, sự gần gũi đụng chạm để có thể bỏ thiệp mời vào túi mình, chỉ có ba người...

Phải, chỉ có ba người đó mới có đủ cơ hội mà thôi.

Thứ nhất là Tây Bối công tử. Thứ hai là Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan, và thứ ba là cô bé ngây thơ Thượng Quan Phụng.

Nhưng ai?

Ai đã làm công việc đó?

- o O o -